

тогава усѣтихъ да ся възражда въ сѣрдце-то ми надѣжда-та; нѣ не можяхме да видимъ никого отъ наши-ты другары; намъ ся стругаше че тѣи сѣ изгубили дързновеніе-то, и бора-та гы е потопила заедно съ корабли-ты. Кога приближихме до сухъ-тѣ земѣ, море-то ны бугаше срѣще стрѣмительны-ты прибрѣжія, кои-то щяхъ да ны строятъ, ако не бѣхме възвели камъ тѣхъ на мащъ-тѣ края. Мен-торъ управляше мащъ-тѣ, като единъ искусенъ кормчій, кой-то може да управля корабля съ най-добро кормило (дюменъ). Тѣи избѣгнахме тыя устрашительны стрѣмнины, и шайдохме, най-сетнѣ, едно равно и тихо пристанище, дѣто като исплувахме безъ трудъ достигнахме на пясъка,

(Фенелонъ).